

အဂ္ဂမဟာ ပဏ္ဍိတ
အရှင်နန္ဒမာလာဘိဝံသ (Ph.D)

မင်္ဂလသုတ် အနှစ်ချုပ်

မှတ်တမ်း

၂၀၁၀ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ (၄)ရက်နေ့တွင် ရန်ကုန်တိုင်း၊ သံလျင်မြို့နယ်၊
အမှုထမ်းရပ်ကွက်၊ ဓမ္မဝိဇ္ဇာလယ သုဗောဓာရုံကျောင်း ဘုရားဆောင်
ဂန္ထကုဋီကျောင်း ရေစက်ချပွဲ၌ ဟောကြားအပ်သော 'မင်္ဂလာသုတ် အနှစ်ချုပ်'
တရားဒေသနာတော်။

* * *

မင်္ဂလာသုတ် အနှစ်ချုပ်

ငယ်စဉ်တောင်ကြေး ကလေးအရွယ်မှာ ဗုဒ္ဓ ဘာသာဝင် သူတော်စင်တွေဟာ မင်္ဂလာသုတ်က စပြီး ကျက်မှတ်ကြတယ်။ ဘုန်းကြီးတို့လည်း ဘုန်းကြီး ကျောင်းရောက်တဲ့ အချိန်ကနေစပြီး "ယံမင်္ဂလံ" ဆိုတာက စပြီး မင်္ဂလာသုတ်ကို ကျက်မှတ်ခဲ့တယ်။ သို့သော် ဒီ မင်္ဂလာသုတ်ဟာ စာပေအရ လေ့လာထား ကြသော်လည်း မိမိတို့ရဲ့ လက်တွေ့ဘဝနဲ့ အလှမ်း ကွာနေသလို ဖြစ်တယ်။

ဒါကြောင့်မို့ ဒီကနေ့ မိမိတို့ လက်တွေ့ဘဝမှာ မင်္ဂလာသုတ်အတိုင်း မည်သို့မည်ပုံ ကျင့်ကြံနေထိုင် ကြမယ်ဆိုတာ သိရအောင် 'မင်္ဂလာသုတ်' ကို လွယ်ကူ ရှင်းလင်းစွာ အားလုံး လက်တွေ့ အသုံးပြုနိုင်အောင်၊ မင်္ဂလာလမ်းမပေါ်မှာ လူတိုင်း လျှောက်လှမ်းနိုင်အောင် လက်တွေ့ဘဝနဲ့စပ်ဟပ်ပြီး 'မင်္ဂလာသုတ် အနှစ်ချုပ်' ကို ဟောကြားမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဘုန်းကြီးတို့တစ်တွေ ကုသိုလ်ကံရဲ့ ထောက်ပံ့မှု ကြောင့် လူ့ဘဝကို ရောက်ရှိလာကြပြီ။ မြတ်စွာဘုရား က လူ့ဘဝရရှိလာလို့ရှိရင် အရေးကြီးဆုံးက ဘာလဲ ဆိုတာ မင်္ဂလာသုတ်မှာ အစဉ်တိုင်း ဟောထားတယ်။ တစ်ခုနဲ့တစ်ခု ဆက်စပ်ယူလို့ရပါတယ်။

အပေါင်းအသင်း

လူ့ဘဝ ရောက်လာတဲ့အခါမှာ အရေးကြီးဆုံး ကတော့ အပေါင်းအသင်းပဲ။ လူဆိုတာ ဘဝခရီး လျှောက်လှမ်းတဲ့အခါမှာ တစ်ယောက်တည်း လျှောက် လှမ်းတာ မဟုတ်ဘူး။ လူ့ဘဝရောက်လာကတည်းက မိသားစုဆိုတဲ့

အသိုင်းအဝိုင်းထဲ ရောက်လာတာ ဖြစ်တယ်။ မိသားစု အသိုင်းအဝိုင်းဆိုတာ လူတွေရဲ့ Society မှာ အသေးဆုံးပေါ့။ Family Society အသေးဆုံး အသိုင်းအဝိုင်းလေး တစ်ခုပဲ။ လူဟာ အပေါင်းအသင်းနဲ့နေတတ်တဲ့ သတ္တဝါလို့ ဆိုကြတယ်။ လူတင်မကပါဘူး၊ တခြား သတ္တဝါတွေဟာလည်းပဲ အပေါင်းအသင်းနဲ့ နေကြတာချည်းပါပဲ။

အဲဒီ တော့ လူတွေရဲ့ထူးခြားမှုဟာ ဘာတုန်းဆိုရင် လူဟာ အသိဉာဏ်ရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်တယ်။ လူ့ဘဝမှာ အရေးကြီးဆုံးက ဘာတုန်းဆို အပေါင်းအသင်းပဲ ဖြစ်တယ်တဲ့။

အပေါင်းအသင်းဆိုတဲ့နေရာမှာ ကံက ပေးလိုက် လို့ ပေါင်းသင်းနေရတဲ့ အပေါင်းအသင်းက တစ်မျိုး ပေါ့။ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ရွေးချယ်ပြီး ပေါင်းသင်းတာက တစ်မျိုးပေါ့။ တချို့ကျတော့ ကံက ပေးလိုက်သည့် အပေါင်းအသင်း၊ အသိုင်းအဝိုင်းကြားထဲမှာ ရောက် သွားတယ်။ ဆိုပါစို့၊ အယူဝါဒမတူ ကွဲပြားတဲ့ အုပ်စု တစ်ခုထဲမှာ ရောက်သွားပြီဆိုလို့ရှိရင် ထိုအယူဝါဒရှိတဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းတွေရဲ့ ယုံကြည်ချက်အတိုင်း ဘဝခရီးမှာ လျှောက်နေကြရတယ်။ ဒီကနေ့ ကမ္ဘာမှာရှိကြတဲ့ လူတွေကိုကြည့်ပေါ့။ လူမျိုးအသီးသီးမှာ အယူအဆ အမျိုးမျိုး၊ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံမှုတွေ အမျိုးမျိုး ရှိကြ တယ်။ အဲဒီ ကြားထဲသွားပြီး လူဖြစ်လို့ရှိရင် ဆိုင်ရာ အသိုင်းအဝိုင်းအလိုက် အတွေးအခေါ်တွေ အမျိုးမျိုး၊ ပုံစံအမျိုးမျိုးနဲ့ နေကြရတယ်။ ကိုယ့်ရဲ့လုပ်ဆောင်ချက် တွေကြောင့်မို့ ကောင်းကျိုး ချမ်းသာတွေ ရကြတာ ရှိသလို မကောင်းတဲ့အကျိုးတွေ ခံစားကြရတာ လည်း ရှိတာပေါ့။

ဘုန်းကြီးတို့ သီရိလင်္ကာမှာ နေခဲ့ဖူးတယ်။ သီဟိုဠ် နိုင်ငံဆိုတာ ဒီကနေ့ လူဦးရေသန်း(၂၀)ခန့်ရှိတယ်။ ဗုဒ္ဓဘာသာ နိုင်ငံလေးတစ်ခုပဲ။ အဲဒီ ဗုဒ္ဓဘာသာနိုင်ငံ လေးမှာ လူမျိုး(၄)မျိုး ခွဲခြား သတ်မှတ်ထားတယ်။ အများဆုံးကတော့ ဆင်ဟာလီလူမျိုး ဖြစ်တယ်။ ဆင်ဟာလီလူမျိုးကို ဗမာတွေကတော့ သီဟိုဠ်လူမျိုး

လို့ ခေါ်တာပေါ့။ အသံထွက်လေးပဲ ကွာတာ။ ဆင်ဟာလီလူမျိုး ရှိတယ်၊ မွတ်ဆလင် ရှိတယ်၊ ဘာဂါ ဆိုတာ ရှိတယ်၊ တမီ ရှိတယ်။ လူမျိုး(၄)မျိုး ရှိတယ်။ Officially အသိအမှတ်ပြုထားတာ (၄)မျိုး ရှိတယ်။ အဲဒီ မှာ ဒီစာရင်းထဲမှာမဝင်တဲ့ လူမျိုး(၁)မျိုး ရှိသေး တယ်။ ဝဲဒ လို့ခေါ်တဲ့ aborigine မူလကျွန်းနေ လူမျိုး လည်း ရှိသေးတယ်။ လူဦးရေ အင်မတန်နည်းတယ်။ တောတွေ တောင်တွေထဲမှာပဲ နေတယ်။ အဝတ် မဝတ်ဖူး။ တောထဲမှာပဲ ငယ်စဉ်တောင်ကြေး ကလေး ဘဝကတည်းက ဘာသင်တုန်းဆိုရင် မြားပစ်တာ သင်တယ်။ လှံထိုးတာသင်တယ်။ အကောင်တွေဖမ်းပြီး တော့ သတ်ဖြတ်နည်းတွေသင်တယ်။

လူ့ဘဝရောက်လာပြီ ဆိုလို့ရှိရင် လူဟာ မွေးလာ ကတည်းက Society တစ်ခုမှာ မွေးလာတဲ့အတွက် ကြောင့် အဲဒီ Society တစ်ခုက မကောင်းဘူး ဆိုလို့ ရှိရင် တစ်ဘဝလုံး ကောင်းနိုင်စရာအကြောင်း မရှိတော့ ဘူးလေ။ ဝဲဒ ဆိုတဲ့လူမျိုးကြားထဲမှာ သွားဖြစ်မယ် ဆိုလို့ရှိရင် ဘုန်းကြီးတို့တစ်တွေဟာ တစ်သက်လုံး တောထဲမှာ နေပြီးတော့ သတ္တဝါတွေရဲ့အသက် သတ်ဖြတ်စားသောက်လို့ မိမိဘဝ ရပ်တည်အောင် ကြိုးစားပြီး နောက်ဆုံးမှာ ဘဝတစ်ခု ပြီးဆုံးသွားကြ မှာပဲ။ ဒါက ကံကြမ္မာက ပေးလိုက်တဲ့ အသိုင်းအဝိုင်း တစ်ခုပေါ့။

ကံကြမ္မာကပေးတာ မဟုတ်ဘဲ မိမိဘာသာ ရွေးချယ် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေရဲ့ အကျင့် စာရိတ္တကြောင့် မကောင်းတဲ့လူနဲ့ ပေါင်းမိတဲ့အတွက် ဒုက္ခရောက်ကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလည်း ဒီကနေ့ခေတ် နေရာတိုင်းမှာ ရှိတာပဲပေါ့။

ဒါကြောင့်မို့ မင်္ဂလသုတ်မှာ 'အသေဝနာစ ဗာလာနံ ပဏ္ဍိတာနဉ္စသေဝနာ' တဲ့။ လူ့လောက ရောက် လာပြီဆိုလို့ရှိရင် အပေါင်းအသင်းဟာ အင်မတန်မှ အရေးကြီးတယ်။ အသိုင်းအဝိုင်းဟာ အင်မတန်မှ အရေးကြီးတယ်။ ကံက ပေးလိုက်တဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းက ရုန်းထွက်ဖို့ဆိုတာ

အင်မတန်မှခဲယဉ်းပါတယ်။ သာမန် စိတ်နေစိတ်ထားနဲ့၊ သာမန်အသိဉာဏ်မျိုးနဲ့ ရုန်းထွက် နိုင်ဖို့ဆိုတာ မလွယ်ဘူး၊ တော်တော်ခဲယဉ်းပါတယ်။

အဲဒါကြောင့်မို့ မွေးကတည်းက ကောင်းတဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းထဲရောက်ဖို့ ဘုန်းကြီးတို့တစ်တွေ ဆုတောင်းကြရမှာပဲနော်။ စိတ်နေစိတ်ထားနဲ့ ဦးတည် ချက်ထားကြရမှာပဲ။ အပေါင်းအသင်းဟာ လူ့ဘဝမှာ သိပ်အရေးကြီးတယ်တဲ့။ အရေးကြီးဆုံးက 'ဗာလ' လို့ဆိုတဲ့ အသိဉာဏ်ကင်းမဲ့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့ မပေါင်းသင်းမိဖို့၊ အတူမနေမိဖို့၊ မဆက်ဆံမိဖို့၊ 'ပဏ္ဍိတ' ဆိုတဲ့ အသိဉာဏ်ရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့ ဆက်ဆံဖို့။

'ဗာလ' နဲ့ ဆက်ဆံမိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ ဒီဘဝ ခရီးမှာလည်း ဒုက္ခအမျိုးစုံ ကြုံတွေ့ကြရတယ်။ ပညာရှိ သူတော်ကောင်းတွေနဲ့ ဆက်ဆံမိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ကျတော့ ဒီဘဝမှာလည်း အေးချမ်းတယ်၊ နောင်ဘဝ မှာလည်း ချမ်းသာသုခရတယ်။ အကျိုးတွေဟာ အင်မတန်မှ ထင်ရှားတယ်။

'ဗာလ ပဏ္ဍိတ' ဆိုတာ ဘယ်လိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကို ခေါ်တာလဲဆိုတော့ မြတ်စွာဘုရားက မကောင်းတာ တွေး၊ မကောင်းတာပြော၊ မကောင်းတာလုပ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် တွေကို 'ဗာလ' လို့ သတ်မှတ်တယ်။ ကောင်းတာတွေေး၊ ကောင်းတာပြော၊ ကောင်းတာလုပ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကို 'ပဏ္ဍိတ' လို့ သတ်မှတ်တယ်။

ကောင်းမကောင်းဆိုတာကျတော့ ဘာနဲ့ဆုံးဖြတ် သလဲ။ ကိုယ်ကြိုက်ရင် ကောင်းတဲ့အကောင်းဟာ အကောင်းလားဆိုတော့ အဲဒီ လို မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ် ကိုက်တာ မကြိုက်တာနဲ့ မဆုံးဖြတ်ရဘူး။ အဲဒီ တော့ တစ်ဖက်သားကို ညှဉ်းပမ်းနှိပ်စက်လိုတဲ့ အတွေးမျိုး၊ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ထိခိုက်နစ်နာစေလိုတဲ့ အတွေးမျိုး၊ လောကကြီးကို အကျိုးမပြုတဲ့ အတွေးမျိုး၊ လောကကြီး ပျက်စီးစေလိုတဲ့ အတွေးမျိုး၊ အပြောမျိုး၊ အလုပ် အကိုင်မျိုးတွေဟာ မကောင်းဘူးလို့ သတ်မှတ်ရမယ်။ အများအတွက် အကျိုးဖြစ်တဲ့အတွေး၊ အများ အတွက် အကျိုးဖြစ်တဲ့ အပြော၊ အများအတွက် အကျိုး ဖြစ်တဲ့အလုပ် ဒါတွေဟာ

ကောင်းတယ်လို့ သတ်မှတ် ရမယ်။ အဲဒီ လို လူ့လောက ရောက်လာပြီ ဆိုလို့ရှိရင် နံပါတ်(၁) ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရမယ့်သူကို ရွေးချယ် ရတယ်။ ဘဝမှာ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးနဲ့ ပတ်သက် ပြီးတော့ ရွေးချယ်ဖို့ လိုအပ်တယ်လို့ မြတ်စွာဘုရားက ပထမဆုံး မင်္ဂလာခရီးကို စတင်လျှောက်လှမ်းဖို့ရာ အတွက် ဒါကို ဦးစွာဟောတာ။

အဲဒီ တော့ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံဖို့ရာ အရေးကြီး တယ်။ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံပြီးတဲ့အခါမှာ လူတွေရဲ့ သခင်နအပ မှာ နေတဲ့အခါမှာ ဘာလုပ်ဖို့ လိုအပ်သလဲ ဆိုရင် 'ပူဇာ စ ပူဇနယျာနံ' အလေးပေး ရှိသေ လေးစားထိုက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို ရှိသေလေးစားရမယ် လို့ ဆိုလိုတယ်။

ပူဇော်တယ်ဆိုတဲ့ စကားလုံးဟာ ပါဠိကလာတယ် ဆိုတော့ လူတွေကနားလည်ကြတာ ပန်းနဲ့ပူဇော်တယ် တို့ ဘာတို့ ဒါတွေမျိုး အလှူဝတ္ထုနဲ့ ပူဇော်တယ်လို့ ဒါကို ပူဇော်တယ်လို့ နားလည်ကြတာ။ ပူဇော်တယ်ဆိုတာ မြတ်နိုးတယ်၊ အရှိအသေပေးတယ်၊ လေးစားတယ်၊ ဒါမျိုးတွေဟာလည်း ပူဇော်တယ်လို့ ခေါ်တာပဲ။ စိတ် ထဲက အလေးအမြတ်ထားတယ်။ အဲဒီ လို လောကမှာ ပူဇော်ထိုက်သူကို ပူဇော်ခြင်းဖြင့် ကိုယ့်မှာ အသိဝဏ် တွေ တိုးပွားစေတယ်။

ဒါကြောင့်မို့ ဘဝမှာ နံပါတ်(၁) ရွေးချယ်ရမှာက အပေါင်းအသင်း။ အပေါင်းအသင်း ရွေးချယ်ပြီးတဲ့အခါ မှာ ကိုယ့်အသိုင်းအဝိုင်းထဲမှာ ပူဇော်ထိုက်တဲ့၊ လေးစား ထိုက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို လေးစားပေးဖို့ဆိုတာဟာ နံပါတ် (၂)ဖြစ်တယ်။

ဒါဖြင့် လူ့လောကမှာရောက်ပြီး ကြီးပွားတိုးတက် အောင်လုပ်ဖို့၊ မကောင်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို ရှောင်၊ ကောင်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို ပေါင်းသင်းပြီး ပူဇော်ထိုက် တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို ပူဇော်ရုံ ဒီလိုအလုပ်တွေ လုပ်ဖို့ ဆိုတာ ဘယ်နေရာ လိုအပ်သလဲ? မြတ်စွာဘုရားက ဒီလိုအလုပ်တွေလုပ်ဖို့၊ အကောင်းအဆိုး ရွေးချယ် တတ်ဖို့အတွက် ဘာက အရေးကြီးလာပြန်တုန်း ဆိုတော့ 'ပတိရူပဒေသဝါသ' တဲ့။

သင့်တင့်လျောက် ပတ်တဲ့ အရပ်မှာနေဖို့၊ ဗမာစကားမှာလည်း ရှိတယ် နော်။
တစ်ရွာမပြောင်း သူကောင်းမဖြစ်ဆိုတဲ့ စကား ရှိတယ်။ သူက အတွေ့အကြုံ၊
အမြင်အယူအဆ၊ ပညာ ဗဟုသုတဆိုတာ တစ်နေရာနဲ့တစ်နေရာ မတူတတ် ဘူး။
တစ်နေရာနဲ့ တစ်နေရာ ပြောင်းလိုက်တဲ့အခါ ကိုယ့်မှာ
အတွေ့အကြုံအသစ်တွေရတယ်။ အသိဉာဏ် ဗဟုသုတတွေ အသစ်ရလာတယ်။
တစ်ခုနဲ့တစ်ခု ယှဉ်စရာတွေ ရလာတဲ့အတွက်ကြောင့် ဘယ်ဟာက ပိုကောင်းတယ်၊
ဘယ်ဟာက ညံ့တယ်ဆိုတာကို နှိုင်းယှဉ်တတ်လာတယ်ပေါ့။ တစ်နေရာတည်းမှာဆို
နှိုင်းယှဉ်မှု မရှိဘူးပေါ့။ ဒါကြောင့်မို့ အကြောင်းအကျိုး အဆိုးအကောင်းကို
သိဖို့ရာအတွက် 'ပတိရူပဒေသဝါသ' နေရာရွေးချယ်ပြီးနေဖို့ လိုအပ်တယ်။

*